instagram.com/publikpraktikum
facebook.com/publikpraktikum
www.publikpraktikum.rs

Naslov originala:

Victoria E. Schwab
A CONJURING OF LIGHT

Copyright © 2017 by Victoria Schwab
All rights reserved.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik Praktikum 2020

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Vesna Stojković

LEKTURA I KOREKTURA:
Agencija Tekstogradnja

DIZAJN KORICA:
Predrag Marković

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-93-31

ШВАБ, Викторија, 1987-
Prizivanje svetlosti/Viktorija Švab; [prevod Vesna Stojković]. – Beograd: Publik Praktikum, 2020 (Zemun: Alpha print). – 660 str.: ilustr.; 20 cm. – (Nijanse magije; 3)

Prevod dela: A Conjuring of Light/Victoria E. Schwab. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6035-760-3

COBISS.SR-ID 14452233

Prizivanje svetlosti

Viktorija Švab

Za one koji su našli put kući.

Čista magija nema svoje biće. Ona jednostavno jeste, sila prirode, krv našeg sveta, srž naših kostiju. Mi joj dajemo oblik, ali ne smemo nikad da joj damo dušu.

UČITELJ TIREN,
vrhovni sveštenik londonskog svetilišta

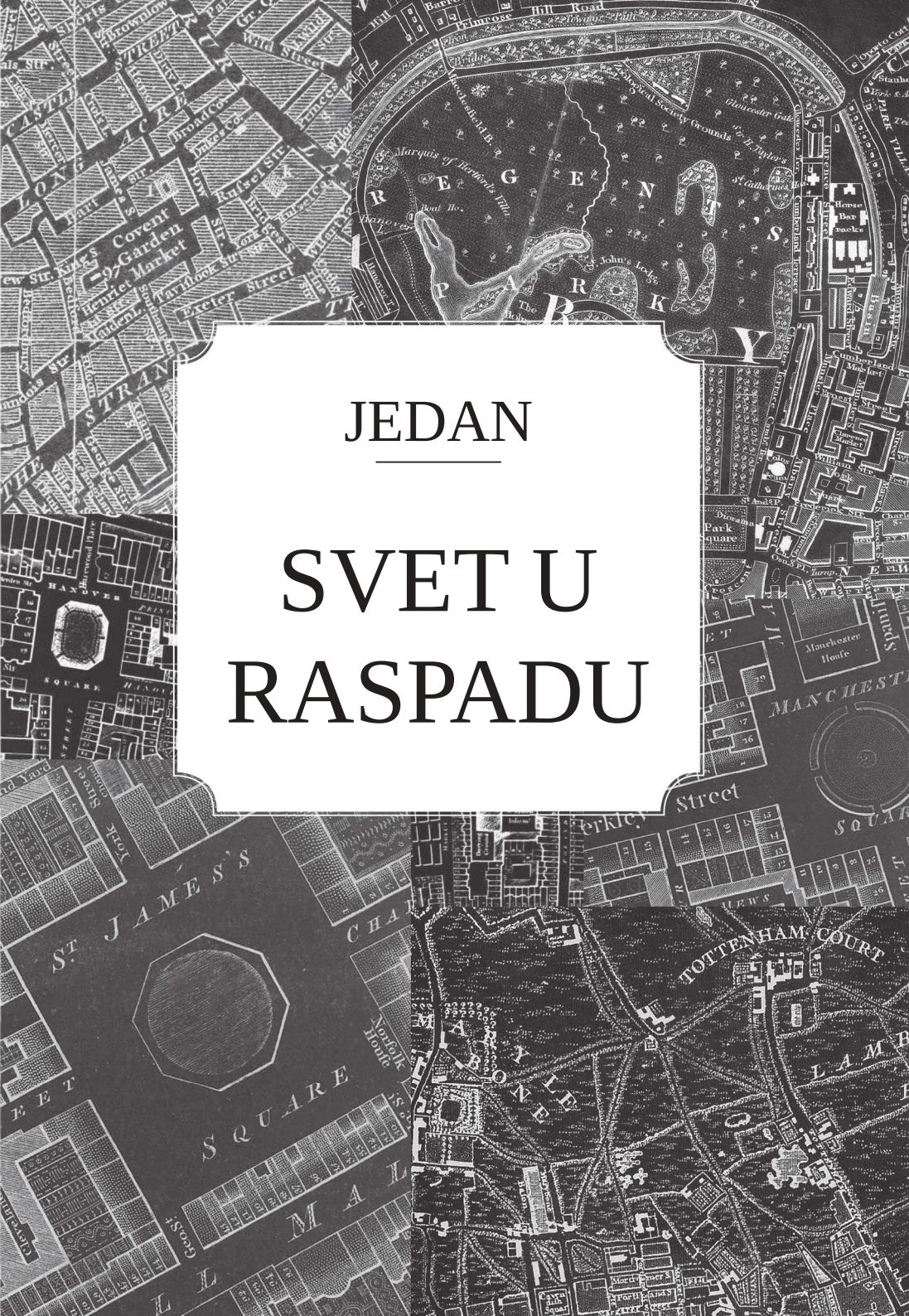

JEDAN

SVET U RASPADU

I

Dilajla Bard – oduvek lopov, odnedavno mag, a jednog dana, ako bude bilo sreće, pirat – trčala je koliko je noge nose.

Izdrži, Kele, razmišljala je trčeći ulicama Crvenog Londona, još uvek stiskajući komad kamena koji je nekada bio deo usta Astrid Dejn. Znamen ukraden u nekom drugom životu, kada su joj magija i ideja o postojanju više svetova još bili novi. Kada je tek otkrila da ljudi mogu biti posednuti, uvezani poput užeta, ili pretvoreni u kamen.

U daljini je tutnjao vatromet, koji su pozdravljali klicanje, pesma i muzika, zvuci grada koji slavi završetak *Esen Taša*, magijskog turnira. Grada nesvesnog užasa koji se dešava u njegovom središtu. A tamo je u palati, princ Arnesa – Raj – umirao, što je značilo da negde, u drugom svetu, Kel takođe umire.

Kel. To ime odjeknulo je kroz nju snažno poput zapovesti, molbe.

Lajla je stigla do ulice koju je tražila i zaustavila se posrćući, već izvukavši nož i prislanjajući oštricu o meso šake. Srce joj je udaralo dok je okretala leđa haosu i pritiskala svoj krvavi dlan – i kamen koji je još uvek u njemu stiskala – o najbliži zid.

Lajla je već dvaput ranije putovala ovako, ali uvek kao putnik.

Uvek koristeći Kelovu magiju.

Nikada svoju.

I nikada sama.

Ali nije bilo vremena za razmišljanje.

Dok su joj se grudi nadimale a puls ubrzavao, Lajla je progutala knedlu i najodvažnije što je mogla izgovorila

reči. Reči koje je mogao da izgovori samo krvni mag. *Antari*. Poput Holanda. Poput Kela.

„*As Travars*."

Magija joj je zabrujala uz ruku i kroz grudi, a onda se grad zateturao oko nje, a gravitacija se izokrenula kad je svet popustio.

Lajla je mislila da će biti lako, ili bar *jednostavno*.

Nešto što ili preživiš ili ne preživiš.

Pogrešila je.

II

U jednom drugom svetu, Holand se davio.

Mučio se da ispliva na površinu svog uma, samo da bi ga volja čvrsta poput gvožđa ponovo povukla nazad u tamnu vodu. Otimao se i grebao i hvatao vazduh, dok je sa svakim snažnim zamahom, svakim očajničkim trzajem iz njega isticala snaga. Ovo je bilo gore od umiranja, jer je posle umiranja dolazila smrt, a posle ovoga ne.

Ostao je bez svetla, bez vazduha, bez snage. Sve mu je bilo oduzeto, odsečeno, ostavljajući samo tamu i, negde iza te gungule, glas koji uzvikuje njegovo ime.

Kelov glas...

Previše daleko.

Holandov stisak je zadrhtao i skliznuo i ponovo je počeo da tone.

Sve što je ikada želeo bilo je da vrati magiju – da njegov svet bude pošteđen spore, neumoljive smrti – smrti izazvane najpre strahom od drugog Londona, a onda strahom od njegovog.

Sve što je Holand želeo bilo je da njegov svet bude obnovljen.

Oživljen.

Znao je legende – snove – o magu dovoljno moćnom da to uradi. Dovoljno jakom da ponovo udahne vazduh u iznurena pluća grada, da pokrene njegovo umiruće srce.

Otkako pamti, to je bilo sve što je želeo.

I otkako pamti, Holand je želeo da taj mag bude *on*.

Čak i pre nego što mu se tama rascvetala preko oka, obeleživši ga znakom moći, želeo je da to bude on. Kao dete, stajao je na obalama Sijlta, bacajući kamenčiće po

zaleđenoj površini, zamišljajući da će on biti taj koji će slomiti led. Stajao je u Srebrnoj šumi kao odrastao čovek, moleći se da ima snage da odbrani svoj dom. Nikada nije želeo da bude *kralj*, mada je mag u pričama to uvek bio. Nije želeo da vlada svetom. Želeo je samo da ga spase.

Atos Dejn je to nazvao ohološću, one prve noći kada su Holanda, krvavog i poluonesvešćenog, dovukli u odaje novog kralja. Oholost i ponos, korio ga je, dok je urezivao svoje prokletstvo u Holandovu kožu.

Nešto što treba slomiti.

I Atos ih je slomio. Lomio je Holanda, iz dana u dan, kost po kost, naredbom za naredbom. Dok jedino što je Holand želeo, više nego mogućnost da spase svoj svet, više nego snagu da vrati magiju, više od *ičega*, nije bilo da se sve ovo okonča.

Znao je da je to kukavički, ali bilo je mnogo lakše biti kukavica nego nadati se.

I u tom trenutku pored mosta, kad je zaboravio na oprez i dozvolio razmaženom kneževiću Kelu da mu zarije metalnu šipku u grudi, prvo što je Holand osetio – prvo, poslednje i *jedino* što je osetio – bilo je olakšanje.

Što je konačno gotovo.

Samo što nije bilo gotovo.

Nije lako ubiti *Antarija*.

Kada se probudio, opružen u mrtvoj bašti, u mrtvom gradu, u mrtvom svetu, prvo što je Holand osetio bio je bol. Drugo je bila sloboda. Uticaj Atosa Dejna je nestao, a Holand je bio živ – slomljen, ali živ.

I napušten.

Zarobljen u ranjenom telu u svetu bez vrata, prepušten na milost i nemilost nekog drugog kralja. Ali ovoga puta je imao *izbor*.

Izbor da sve ispravi.

Stao je, polumrtav, pred presto od oniksa i obratio se kralju uklesanom u kamenu i zamenio slobodu za priliku da spase svoj London, da ga vidi kako ponovo cveta.

Holand je sklopio pogodbu, platio sopstvenim telom i dušom. I uz pomoć moći kralja-senke, konačno je vratio magiju, video kako je njegov svet procvetao u boji, kako je nada njegovog naroda oživela, a njegov grad obnovljen.

Učinio je sve što je mogao, odrekao se svega što je imao, da njegov svet bude bezbedan.

Ali to ipak nije bilo dovoljno.

Ne za kralja-senku, koji je uvek želeo više, koji je iz dana u dan bio sve jači i žudeo za haosom, magijom u njenom najčistijem obliku, moći bez kontrole.

Holand je gubio kontrolu nad čudovištem u svojoj koži.

Zato je uradio jedino što je mogao.

Ponudio je Osaronu drugu posudu.

„*Dobro*...", rekao je kralj, demon, bog. „*Ali ako ne budeš mogao da ga ubediš, zadržaću tvoje telo*."

I Holand je pristao – kako je mogao da ne pristane?

Sve za London.

A Kel – razmaženi, detinjasti, tvrdoglavi Kel, slomljen i nemoćan i zarobljen onom prokletom ogrlicom – ipak je odbio.

Naravno da je odbio.

Naravno...

Kralj-senka se tada osmehnuo, Holandovim ustima, a on se odupirao, svakim atomom snage, ali sporazum je sporazum, a sporazum je bio sklopljen i osetio je kako Osaron nadire naviše – taj jedan, silovit pokret – i Holand je odgurnut dole, u mračne dubine svog uma, potisnut strujom volje kralja-senke.

Bespomoćan, zarobljen u telu, vezan sporazumom i mogao je samo da gleda, oseća i davi se.

„Holande!"

Kelov glas se slamao, dok je slomljenim telom cimao okvir, kao *Holand* nekad, kada ga je Atos Dejn prvi put vezao. Slomio ga. Kavez je iscrpeo veći deo Kelove

snage; ogrlica oko njegovog vrata odsekla je ostatak. Iznenadio se videvši užas, očaj u Kelovim očima.

„Holande, đubre, bori se!"

Pokušao je, ali njegovo telo više nije bilo njegovo, a njegov um, njegov umorni um, tonuo je i tonuo...

Predaj se, rekao je kralj-senka.

„Pokaži mi da nisi slab!" Kelov glas probio se do njega. „Dokaži da više nisi rob tuđe volje!"

Ne možeš da se boriš protiv mene.

„Zar si zaista stigao čak dovde da bi ovako izgubio?"

Već sam pobedio.

„Holande!"

Holand je mrzeo Kela, a u tom trenutku je ta mržnja bila gotovo dovoljna da ga pogura naviše, ali čak i da je želeo da nasedne na podbadanje drugog *Antarija*, Osaron je bio neumoljiv.

Holand je tada začuo svoj glas, ali naravno da on nije bio njegov. Bila je to izopačena imitacija koju proizvodi čudovište u njegovoj koži. U Holandovoj šaci bio je grimizni novčić, znamen koji vodi do drugog, Kelovog Londona, a Kel je proklinjao i otimao se u vezama, dok grudi nisu počele da mu se nadimaju, a zglobovi šaka mu prokrvarili.

Uzalud.

Sve je bilo uzalud.

Ponovo je bio zarobljenik u sopstvenom telu. Kelov glas odjekivao je kroz tamu.

Samo si jednog gospodara zamenio drugim.

Sada su se kretali, a Osaron je vodio Holandovo telo. Vrata su se zatvorila za njima, ali Kelovi krici i dalje su udarali o drvo, rasipajući se na izlomljene slogove i prigušene krike.

Oška je stajala u hodniku i oštrila noževe. Podigla je pogled, otkrivši ožiljak u obliku polumeseca na jednom obrazu i svoje dvobojne oči, jedno žuto, drugo crno. *Antari* stvoren njihovim rukama – njihovom milošću.

„Vaše veličanstvo”, rekla je, uspravljajući se.

Holand je pokušao da ustane, da protisne svoj glas preko njihovih – *svojih* – usana, ali kada je progovorio, reči su bile Osaronove.

„Čuvaj vrata. Ne dozvoli nikome da prođe.”

Na tankim Oškinim usnama zaigrao je smešak. „Po vašoj želji.”

Palata je proletela pored njih, a onda su bili napolju, prolazeći pored statua blizanaca Dejn u dnu stepeništa, krećući se brzo pod modrim nebom kroz baštu duž koje je sada bilo poređano drveće umesto tela.

Šta će biti s njom, bez Osarona, bez *njega*? Da li će grad nastaviti da cveta? Ili će se srušiti, kao telo kome je oduzet život?

Molim te, nečujno je preklinjao. *Potreban sam ovom svetu*.

„*Nema svrhe*”, naglas je rekao Osaron, a Holand se zgrozio što je on samo misao u njihovoj glavi, a ne reč. „*On je već mrtav*”, nastavio je kralj. „*Počećemo iz početka. Naći ćemo svet dostojan naše snage*.”

Stigli su do baštenskog zida i Osaron je izvukao bodež iz korica oko njihovog struka. Ujed čelika za meso nije bio ništa, kao da je Holand bio odsečen od sopstvenih čula, ukopanih previše duboko da bi osetila išta drugo osim Osaronovog stiska. Ali dok su prsti kralja-senke prolazili kroz krv i prislanjali Kelov novčić uza zid, Holand se još jednom odupro.

Nije mogao da povrati svoje telo – ne još – ne celo – ali možda mu nije trebalo sve.

Jedna šaka. Pet prstiju.

Uneo je svaki atom snage, svaki delić volje, u tu jednu šaku i na pola puta do zida, ona je zastala i ostala da visi u vazduhu.

Krv mu je curila niz zglob šake. Holand je znao reči kojima će slomiti telo, pretvoriti ga u led, ili pepeo, ili kamen.

Sve što je trebalo da uradi bilo je da prisloni šaku uz svoje grudi.

Sve što je trebalo da uradi bilo je da oblikuje magiju…

Holand je osetio kako se kroz Osarona mreška ljutnja. Ljutnja, ali ne bes, kao da ovaj poslednji otpor, ova velika pobuna, nije ništa više do običan svrab.

Baš zamorno.

Holand je nastavio da se odupire, uspeo je čak da pomeri šaku, nekoliko centimetara.

Odustani, Holande, upozorilo je stvorenje u njegovoj glavi.

Holand je uneo poslednji atom svoje volje u šaku, poguravši je još par centimetara.

Osaron je uzdahnuo.

Nije moralo da bude ovako.

Osaronova volja pogodila ga je poput zida. Telo mu se nije pomerilo, ali um mu je poleteo unazad, pritisnut stravičnim bolom. Ne bolom koji je osetio stotinu puta ranije, onim za koji je znao da postoji izvan, napolju, onim od koga je mogao da pobegne. Ovaj bol je bio ukorenjen u samoj njegovoj srži. Planuo je u njemu, iznenada i jarko, a svaki nerv je goreo toliko silovitom vrelinom da je vrištao i vrištao u svojoj glavi, dok ga tama konačno – milostivo – nije prekrila, potiskujući ga ispod, dole.

I ovoga puta Holand nije pokušao da ispliva na površinu.

Ovoga puta dozvolio je sebi da potone.

III

Kel je nastavio da se baca o metalni kavez dugo nakon što su se vrata zalupila a reza bila navučena. Njegov glas je još uvek odzvanjao među bledim kamenim zidovima. Toliko je vrištao da je promukao. Ali ipak niko nije došao. Strah je damarao kroz njega, ali ono što je Kela najviše plašilo bilo je popuštanje u njegovim grudima – slabljenje suštinske veze, osećaj gubitka koji se širi.

Jedva je osećao bratov puls.

Jedva da je osećao išta drugo do bol u zglobovima šaka i užasnu umrtvljujuću studen. Izvijao se uz metalni okvir, opirući se stegama, ali one nisu popuštale. Niz stranice naprave bile su ispisane čini i uprkos količini Kelove krvi razmazane po čeliku, tu je bila ogrlica oko njegovog vrata, koja je odsecala sve što mu je bilo potrebno. Sve što je imao. Sve što je *bio*. Ogrlica je bacala senku preko njegovog uma, ledenu koprenu preko njegovih misli, hladnu strepnju i tugu, a kroz sve to, odsustvo nade. Snage. *Odustani*, šaputala je kroz njegovu krv. *Nemaš ništa. Ti si ništa. Nemoćan.*

Nikada nije bio nemoćan.

Nije znao kako da bude nemoćan.

Umesto magije, u njemu se probudila panika.

Mora da izađe.

Iz ovog kaveza.

Iz ove ogrlice.

Iz ovog sveta.

Raj je u svoju kožu urezao reč da vrati Kela kući, a on se okrenuo i ponovo otišao. Ostavio je princa, krunu, grad. Krenuo je za ženom u belom kroz vrata u svetu jer mu je rekla da je potreban, da može da pomogne, da je on kriv i da mora to da ispravi.

Kelovo srce zadrhtalo je u grudima.

Ne – ne *njegovo* srce. Rajovo. Život vezan za njegov magijom koju više *nije* imao. Ponovo ga je ispunila panika, dah vreline naspram umrtvljujuće studeni, i Kel ju je čvrsto ščepao, odupirući se potmulom užasu ogrlice. Uspravio se u okviru, stisnuo zube i cimnuo lisice dok nije osetio pucanje kosti u zglobu šake, kidanje mesa. Guste crvene kapi krvi kapale su na kameni pod, jarke ali beskorisne. Uzdržao se da ne vrisne kada mu je metal zasekao preko kože i zario se u nju. Bol mu je poput noža sekao ruku, ali nastavio je da cima, metal mu je gulio mišić, a onda i kost, dok mu desna šaka konačno nije bila slobodna.

Kel je uzdahnuo, skljokao se nazad i pokušao krvave, mlitave prste da obavije oko ogrlice, ali čim su dotakli metal užasna hladnoća mu je suknula poput žmaraca uz ruku, od čega mu se zavrtelo u glavi.

„*As steno*", preklinjao je. *Slomi se*.

Ništa se nije dogodilo.

Nikakva moć nije se probudila u odgovor na tu reč.

Kel je zajecao i skljokao se uz okvir. Soba se nakrenula i počela da se sužava u tunel, i osetio je kako mu um klizi ka tami, ali naterao je telo da ostane uspravno, naterao je sebe da proguta gorčinu koja mu se pela uz grlo. Obavio je odranu i izlomljenu šaku oko još uvek zarobljene ruke i počeo da vuče.

Prošli su minuti – mada je delovalo kao da su prošli meseci, godine – dok se Kel konačno nije oslobodio.

Zateturao se napred iz okvira i zaljuljao na nogama. Metalne lisice duboko su mu se usekle u zglobove šaka – preduboko – a bledi kamen pod njegovim nogama bio je klizav od krvi.

Da li je tvoja?, prošaputao je neki glas.

Sećanje na Rajevo mlado lice izobličeno od užasa kad je ugledao Kelove unakažene podlaktice, krv koja je tekla niz prinčeve grudi. *Da li je sva ova krv tvoja?*

Krv je sada kapala sa ogrlice dok je Kel mahnito cimao metal. Prsti su ga boleli od hladnoće kada je našao sponu i grčevito je uhvatio, ali ona nije popuštala. Zamutilo mu se pred očima. Okliznuo se na sopstvenu krv i pao, hvatajući se slomljenim šakama. Kel je kriknuo i sklupčao se u loptu, vrišteći svom telu da ustane.

Mora da ustane.

Mora da se vrati u Crveni London.

Mora da zaustavi Holanda – *Osarona*.

Mora da spasi Raja.

Mora, mora, mora – ali u tom trenutku Kel je mogao samo da leži na hladnom mermeru, dok se toplina širila oko njega poput plitke crvene lokve.